

MINISTER
EDUKACJI NARODOWEJ

DZSE-0401-977/100/EM/2009

Warszawa 2009-08-18

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynięcie dn. 18.08.09.
nr. 4382 podpis. *[Signature]*

[Signature]
SEKRETARIAT
Marsz. Prac Senackich
wpłynięcie dn. 24.08.09. zał.
nr. 5678 podpis. *[Signature]*

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

odnosząc się do oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Romana Ludwiczuka, podczas 39. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 31 lipca 2009 r., uprzejmie wyjaśniam:

Możliwość szybkiego umieszczania nieletnich w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych i młodzieżowych ośrodkach socjoterapii jest uzależniona od liczby miejsc w tych placówkach, utworzonych przez organy prowadzące. Zgodnie z obowiązującymi od 2004 r. przepisami art. 5a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572) zakładanie i prowadzenie młodzieżowych ośrodków wychowawczych ((MOW) oraz młodzieżowych ośrodków socjoterapii (MOS) jest zadaniem jednostek samorządu terytorialnego stopnia powiatowego.

Ponieważ część jednostek samorządów terytorialnych nie realizuje obowiązku ustawowego zakładania i prowadzenia takich placówek, pula miejsc dostępnych w skali kraju jest mniejsza niż mogłaby być.

Jednocześnie należy podkreślić, że od momentu przejścia w 2004 r. MOW i MOS do kompetencji Ministra Edukacji Narodowej nastąpiło znaczące zwiększenie liczby miejsc w tych placówkach, co obrazuje poniższa tabela:

Rok Rodzaj placówki	Młodzieżowy Ośrodek Wychowawczy	Młodzieżowy Ośrodek Socjoterapii	Razem – miejsca w opiece całodobowej
2004	45 placówek - 2873 miejsca	9 placówek – 1337 miejsc, w tym 1189 miejsc ambulatoryjnych i tylko 148 miejsc w formie opieki całodobowej	Łącznie 3021 miejsc w opiece całodobowej.
2009 (dane z systemu informacji oświatowej – SIO).	66 placówek – 4165 miejsc	53 placówki – 3211 miejsc, w tym 350 miejsc ambulatoryjnych i 2861 w opiece całodobowej	Łącznie 7026 miejsc w opiece całodobowej

Jak wynika z powyższych danych, na przestrzeni lat 2004 – 2008 **liczba miejsc w MOW i MOS**, w których możliwe jest umieszczenie nieletniego na mocy postanowienia sądu, **zwiększyła się ponad dwukrotnie.**

Obecnie w formie opieki całodobowej w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii **funkcjonuje łącznie 7026 miejsc, a w 2004 r. funkcjonowało łącznie 3021 miejsc.**

Ponieważ, jak wspomniano powyżej, powoływanie i tworzenie tych placówek znajduje się w gestii jednostek samorządu terytorialnego, osiągnięcie takiego stanu jest rezultatem intensywnej, systematycznej aktywności resortu edukacji na rzecz wspierania rozwoju tych placówek oraz inspirowania i stymulowania działań samorządowych.

Wśród szczególnie znaczących działań MEN w tym zakresie pragnę podkreślić zapewnienie korzystnych wag dla MOW i MOS w algorytmie naliczania części oświatowej subwencji ogólnej (najwyższe spośród wszystkich placówek oświatowych) oraz organizację, w latach 2007 i 2008 konkursów dla jednostek samorządu terytorialnego będących organami prowadzącymi MOW i MOS. Konkursy te miały na celu wspieranie rozwoju młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii. Zwracały uwagę szczególnie na doskonalenie jakości pracy tych placówek i zwiększenie liczby miejsc. Osiągnięty rezultat wskazuje na wysoką skuteczność podjętych oddziaływań. Dotyczy on także jakości pracy tych placówek, wysoko ocenianych przez specjalistów, a także przez Najwyższą Izbę Kontroli.

Należy zauważyć, że w tym samym czasie dane demograficzne dotyczące nieletnich mówią o zmniejszającej się populacji dzieci i młodzieży w tej grupie wiekowej. Jednocześnie dane z policyjnego systemu informatycznego wskazują na zmniejszającą się liczbę nieletnich przestępców. Z tymi informacjami korespondują wyniki regularnych, międzynarodowych badań porównawczych prowadzonych w Polsce, dotyczących częstotliwości występowania zachowań problemowych (alkohol, narkotyki, przemoc) w środowisku dziecięco-młodzieżowym, które wskazują na zmniejszenie się skali zachowań problemowych i zjawisk patologii społecznej wśród dzieci i młodzieży. Także regularnie prowadzone, ogólnopolskie, reprezentatywne badania dotyczące zjawisk agresji i przemocy rówieśniczej wskazują na zmniejszenie się nasilenia tych zjawisk w środowisku dziecięco-młodzieżowym

Przy obecnym stanie miejsc w MOW i MOS, a także wobec przedstawionych powyżej korzystnych zmian społecznych dążenie do umieszczenia jeszcze większej liczby dzieci i młodzieży w placówkach, jest nieuzasadnione, a nawet niepokojące. Liczby te, w innych krajach europejskich są proporcjonalnie znacznie niższe. Przykładowo, **w porównywalnej do Polski, pod względem liczebności populacji, Hiszpanii w tego typu placówkach przebywa łącznie około 3000 wychowanków.**

Odnośnie centralnego systemu wskazywania wolnych miejsc w MOW i MOS uprzejmie informuję, że system ten został uruchomiony celem ułatwienia pracy starostów. Przed wprowadzeniem tego rozwiązania każdy starosta we własnym zakresie był zobowiązany poszukiwać miejsca dla nieletniego, posiadającego postanowienie sądu o umieszczeniu w MOW lub MOS, podobnie jak dotychczas jest zobowiązany znaleźć miejsce dla małoletniego posiadającego decyzję sądu o umieszczeniu w placówce opiekuńczo-wychowawczej.

Znalezienie właściwej placówki dla nieletniego, odpowiedniej ze względu na poziom edukacyjny, typ szkoły, płeć i poziom rozwoju intelektualnego, w której jest wolne miejsce,

to niełatwe i pracochłonne działanie. Starostowie uprzednio niejednokrotnie podnosili konieczność wysłania zapytań o możliwość umieszczenia nieletniego do kilkudziesięciu placówek, przy czym w momencie wpływu do jst odpowiedzi potwierdzającej i podjęcia próby umieszczenia nieletniego miejsce okazywało się już zajęte.

W Ministerstwie Edukacji Narodowej trwają obecnie prace Zespołu ekspertów ds. kształcenia specjalnego, których przedmiotem jest także kwestia optymalizacji funkcjonowania MOW i MOS. W toku prac rozważane są także głosy, które - podobnie jak Pan Senator – wskazują na korzyści płynące z przywrócenia jednostkom samorządu terytorialnego pełnej odpowiedzialności za zapewnienie miejsc w placówkach dla nieletnich pochodzących z danego terenu, zapewnienie odpowiedniego standardu placówek MOW i MOS oraz pełnego uczestnictwa w umieszczaniu nieletnich zamieszkałych na danym terenie, bez włączania w ten proces centralnego systemu wskazywania miejsc – analogicznie, jak obecnie ma to miejsce w odniesieniu do prowadzonych także przez powiaty placówek opiekuńczo-wychowawczych pomocy społecznej (domów dziecka).

Pragnę zauważyć, że takie rozwiązanie posiada swoich zwolenników, ale dotychczas były to głosy samorządów powiatowych prowadzących kilka placówek MOW i MOS, które są zmuszone świadczyć usługi na rzecz innych powiatów. Większość samorządów powiatowych nie posiada takich placówek i konieczność poszukiwania miejsca w odpowiedniej placówce stanowi dla nich poważny problem.

Szanowny Panie Marszałku,

Pozwolę sobie jednocześnie nadmienić, że przywołana w oświadczeniu Pana Senatora tragedia w Domu Dziecka we Wschowie nie miała związku z oczekiwaniem na młodzieżowy ośrodek wychowawczy ani młodzieżowy ośrodek socjoterapii. Odnośnie wskazanego przez Pana Senatora dramatycznego przypadku 15-letniego mordercy z Domu Dziecka we Wschowej pragnę zauważyć, że nie był on wcześniej skierowany do MOW ani MOS. Zgodnie z oficjalnymi wypowiedziami (także medialnymi i prasowymi) Pani Barbary Klaka, dom dziecka, którego jest dyrektorem, wnioskował o umieszczenie tego wychowanka w schronisku dla nieletnich, ale sąd nie podjął takiej decyzji.

Odpowiadając na pytania zawarte w oświadczeniu uprzejmie przedstawiam poniżej szczegółowe informacje dotyczące poszczególnych kwestii, podniesionych przez Pana Senatora:

Ad.1 Od dłuższego czasu coraz poważniejszym problemem stało się nasilające się dążenie placówek opiekuńczo-wychowawczych do umieszczenia znaczącej liczby wychowanków domów dziecka w placówkach resocjalizacyjnych i socjoterapeutycznych. W konsekwencji w wielu placówkach MOW i MOS wychowankowie domów dziecka stanowią już 30 % stanu wychowanków.

Należy bardzo starannie rozważyć przyczyny tego zjawiska. Można sądzić, że zwiększająca się liczba wychowanków domów dziecka kierowanych do MOW i MOS wskazuje na trudności w realizacji funkcji wychowawczej przez tego typu placówki opiekuńczo-wychowawcze. W praktyce bowiem niemal wszyscy starsi wiekiem podopieczni tych placówek, pochodzący z trudnych, niewydolnych wychowawczo, dysfunkcyjnych, a niekiedy patologicznych środowisk, wymagają intensywnych oddziaływań wychowawczych.

W szczególności wydaje się konieczna analiza zasadności „poziomego” przenoszenia dziecka z jednej placówki do drugiej, zapewniającej takie same formy wychowania, czyli z domu

dziecka do młodzieżowego ośrodka socjoterapii. Analizując powyższe należy mieć na uwadze, że celem umieszczenia dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej (domu dziecka) jest zapobieżenie ewentualnej demoralizacji wychowanka.

Należy zauważyć, że takie przenoszenie nie jest prawidłowe z systemowego punktu widzenia. Formy oddziaływań wychowawczych placówek opiekuńczo-wychowawczych (domów dziecka) oraz młodzieżowych ośrodków socjoterapii są w praktyce tożsame, przy czym działalność MOS jest adresowana do dzieci i młodzieży funkcjonujących w niewydolnych wychowawczo, dysfunkcyjnych, zagrożonych patologią i marginalizacją, wymagających wsparcia i pomocy specjalistycznej rodzinach, w których rodzice nie dysponują takim przygotowaniem zawodowym, kwalifikacjami pedagogicznymi i możliwościami zapewnienia pomocy specjalistycznej, jak kadra wychowawców placówek opiekuńczo-wychowawczych.

Natomiast działalność domów dziecka jest adresowana do dzieci i młodzieży pozbawionych całkowicie lub częściowo opieki rodziców, znajdujących się pod opieką kompetentnych wychowawców i specjalistów. Wychowankowie domów dziecka opiekę wychowawczą otrzymują w placówce macierzystej.

Dążenie do przeniesienia do MOW lub MOS tak dużej liczby wychowanków placówek opiekuńczo-wychowawczych stanowi sygnał o pogłębiającej się dysfunkcji systemu opieki. Coraz powszechniejsze formułowanie przez same placówki opiekuńczo-wychowawcze – domy dziecka (w korespondencji z MEN, w doniesieniach medialnych, a także w wystąpieniach parlamentarzystów) informacji o braku przygotowania i umiejętności pracy z dziećmi sprawiającymi trudności wychowawcze stanowi coraz poważniejszy problem systemowy.

Brak takich umiejętności stawia pod znakiem zapytania celowość umieszczania dzieci w takich placówkach. Dzieci, umieszczone w placówkach zastępujących funkcje rodziny na mocy postanowienia sądu, wymagają opieki i wychowania - czyli *procesu wspomagania wychowanka w rozwoju, ukierunkowanym na osiągnięcie pełnej dojrzałości w sferach; fizycznej, psychicznej, społecznej i duchowej.*¹ Wydaje się niezbędne podkreślenie, że konieczność podejmowania oddziaływań wychowawczych i korekcyjnych wobec dzieci i młodzieży stanowi właściwość procesu wychowania, zarówno w rodzinach naturalnych i placówkach oświatowych zapewniających kształcenie i wychowanie, jak i w rodzinach zastępczych, w domach dziecka i wszystkich placówkach opiekuńczo-wychowawczych.

W placówkach opiekuńczo-wychowawczych proces wychowania realizuje profesjonalnie przygotowana kadra wychowawców. Wśród trzech grup umiejętności profesjonalnych wychowawców, wskazywanych przez prof. Z.Gasia, jest *umiejętność sprzyjania pozytywnemu działaniu – w tym wspierania w zmienianiu zachowania i dokonywaniu korzystnych zmian rozwojowych,*² będących właśnie celem wychowania. Ze względu na specyficzne uwarunkowania sytuacyjne, rodzinne i społeczne wychowanków oddziaływania placówek opiekuńczo-wychowawczych, podobnie jak oddziaływania placówek oświatowych, obejmują także aspekt profilaktyczny, czyli *wspieranie wychowanka w prawidłowym rozwoju i zdrowym życiu przez zapewnienie pomocy potrzebnej mu w konfrontacji ze złożonymi, stresującymi warunkami życia, a w efekcie umożliwienie osiągnięcia subiektywnie satysfakcjonującego, społecznie akceptowanego, bogatego życia.*³ Cel ten jest osiągany poprzez działania w trzech obszarach: wspomaganie w konstruktywnym radzeniu

¹ Zbigniew B. Gaś: Szkolny program profilaktyki: istota, konstruowania, ewaluacja. Poradnik metodyczny. Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu, Warszawa 2003.

² Z. B. Gaś: tamże

³ Z. B. Gaś: tamże

sobie z problemami, ograniczaniu i likwidowaniu czynników ryzyka oraz inicjowaniu i wzmacnianiu czynników chroniących.

Należy zauważyć, że właśnie w związku z powyższym, zgodnie z *rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 października 2007 r. w sprawie placówek opiekuńczo-wychowawczych* (Dz.U. z 2007 r., Nr 201, poz. 1455), dzieci umieszczane w tych placówkach mają zapewniony dostęp do zajęć wychowawczych, kompensacyjnych, korekcyjnych, terapeutycznych i rewalidacyjnych. Szczegółowa analiza ww. rozporządzenia wskazuje, że jest to pakiet oddziaływań analogiczny do oferty placówek oświatowych (a wręcz identyczny z ofertą MOS) zawartej w *rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 7 marca 2005 r. w sprawie rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt ich dzieci w tych placówkach* (Dz.U. Nr 52, poz. 467 i Nr 212, poz. 176z późn. zm.). Zgodnie z obecnym stanem prawnym placówki opiekuńczo-wychowawcze mogą także specjalizować się w zakresie zaspokajania określonych potrzeb rozwojowych dzieci.

Zjawisko wzrostu liczby wychowanków domów dziecka kierowanych do MOW i MOS jest powszechnie interpretowane – także w opinii niezależnych sędziów rodzinnych jako fakt, który „wskazuje na kompletną niewydolność systemu opieki nad dzieckiem” (cytat z korespondencji z Ministerstwem Sprawiedliwości).

Wychowankowie placówek opiekuńczo-wychowawczych nie powinni w ogóle trafiać do MOS, a incydentalnie - naprawdę trudne przypadki - do MOW. „Poziome” przesuwanie wychowanków stanowi jeden ze zdiagnozowanych w projekcie „Założeń do ustawy o wsparciu rodziny i systemie pieczy zastępczej”, przygotowanym przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, wskaźników niewydolności systemu opieki.

W trosce o dobro dzieci przebywających w placówkach opiekuńczo-wychowawczych konieczne jest przeprowadzenie dogłębnej analizy źródeł opisywanych problemów i sytuacji wychowawczej w domach dziecka oraz rozważenie możliwości ich efektywnego rozwiązania, w formie korzystniejszej dla dziecka niż jak najszybsze przekazanie wychowanka do placówki oświatowej.

Ad. 2. Poruszony przez Pana Senatora problem stale rosnącej liczby wychowanków młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii i zwiększającego się zapotrzebowania na miejsca w tych placówkach stanowi kwestię wymagającą rozważenia w szerszej perspektywie społecznej.

Wstępnie, na podstawie dotychczasowych danych można wskazać kilka powodów takiej sytuacji. Wśród najważniejszych należy uwzględnić:

- wysoką ocenę skuteczności działań prowadzonych w MOW i MOS w środowisku kuratorów sądowych oraz sędziów rodzinnych i dla nieletnich, a co za tym idzie zwiększającą się ilość postanowień sądu o umieszczeniu w tych placówkach,
- ograniczone stosowanie przez sądy - innych niż umieszczenie w placówce - środków wychowawczych, wymienionych w ustawie o postępowaniu w sprawach nieletnich. Charakter postanowień sądowych tworzy zapotrzebowanie na miejsca, czyli swoisty „popyt” na tego typu placówki. Przykładowo, wyspecjalizowane organizacje pozarządowe, prowadzące świetlice środowiskowe i programy profilaktyczne w środowisku otwartym (jak np. Towarzystwo Przyjaciół Dzieci i Krajowy Komitet Wychowania Resocjalizującego z programem „Pedagog ulicy”) sygnalizują brak zainteresowania sądów oddawaniem nieletniego pod nadzór organizacji społecznej. Warto przy tym podkreślić, że koszt opieki nad

nieletnim w tych jednostkach kształtuje się w granicach 40 – 160 zł. Miesięcznie (dane z debaty zorganizowanej w 2008 r. w Warszawie przez Międzynarodową Federację Przyjaciół Dzieci pn. „*Aktywizacja środowiskowej działalności na rzecz dzieci sprawiających trudności wychowawcze*”),

- zainteresowanie samorządów umieszczaniem nieletnich w placówkach oświatowych, które są w pełni finansowane z części oświatowej subwencji ogólnej. Wychowanek umieszczony w MOW lub MOS nie generuje bezpośrednio kosztów dla samorządu,
- praktyka rozwiązywania problemów rodzinnych, związanych ze złym statusem socjalnym rodziny poprzez umieszczanie w placówce wychowawczo-resocjalizacyjnej, zamiast środowiskowej pracy socjalnej (typowa jest tu sytuacja umieszczania w placówce typu MOW lub MOS dziecka wagarującego, podczas gdy źródłem problemu jest niewydolność wychowawcza rodziny),
- wśród przyczyn wzrostu liczby nieletnich umieszczanych w placówkach oświatowych znajduje się również - omówiona szerzej powyżej - sprawa dużej liczby wychowanków domów dziecka przenoszonych do MOW lub MOS, czyli praktyka „poziomego” przekazywania dziecka sprawiającego trudności wychowawcze z placówki opiekuńczo-wychowawczej (dom dziecka, rodzinny dom dziecka) do placówki wychowawczo-resocjalizacyjnej.

Ad.3 Resort edukacji ze swej strony analizuje efektywność wykorzystywania miejsc w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych i młodzieżowych ośrodkach socjoterapii i współpracuje w tym zakresie z resortem sprawiedliwości.

Wielokrotnie na forum międzyresortowym Minister Edukacji Narodowej podnosił problemy związane z ponadresortowym charakterem resocjalizacji nieletnich, znajdującej się w zakresie działania resortu sprawiedliwości, pomocy społecznej, zdrowia, edukacji oraz resortu spraw wewnętrznych, specyfikę oddziaływań i konieczność podjęcia działań na rzecz optymalizacji funkcjonowania tego obszaru.

Celem rozwiązania m.in. tej kwestii w 2008 r. został przez Prezesa Rady Ministrów powołany Międzyresortowy Zespół do Spraw Poprawy Skuteczności Wykonania Orzeczeń Sądowych, koordynowany przez Ministra Sprawiedliwości. W ramach tego Zespołu utworzona została *Grupa Robocza do Spraw Poprawy Skuteczności Wykonania Orzeczeń Sądowych w Przedmiocie Umieszczania Nieletnich w Placówkach Podległych Ministerstwu Edukacji Narodowej i Ministerstwu Pracy i Polityki Społecznej*. W skład tej Grupy wchodzi przedstawiciele Ministra Sprawiedliwości, Ministra Edukacji Narodowej, Ministra Pracy i Polityki Społecznej, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Policji.

Zarówno na forum całego Zespołu Międzyresortowego, jak i na spotkaniach grupy roboczej analizowane są możliwości opracowania efektywnego i poprawnego pod względem prawnym i merytorycznym rozwiązania, którego ideą przewodnią jest ochrona praw dzieci i młodzieży oraz zapewnienie możliwości skutecznej realizacji postanowień Sądu o umieszczeniu w MOW lub MOS, a także zapewnienie optymalnych warunków procesu wychowawczo-resocjalizacyjnego i socjoterapeutycznego realizowanego w młodzieżowych ośrodkach socjoterapii oraz młodzieżowych ośrodkach wychowawczych oraz placówkach opiekuńczo-wychowawczych.

Ponadto w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji przygotowany jest projekt nowej ustawy o stosowaniu środków przymusu bezpośredniego, zaś w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej opracowano założenia ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.

W toku prac legislacyjnych w Ministerstwie Edukacji Narodowej znajduje się nowelizacja *rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 26 lipca 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad kierowania, przyjmowania, przenoszenia, zwalniania i pobytu nieletnich*

w młodzieżowym ośrodku wychowawczym oraz młodzieżowym ośrodku socjoterapii (Dz. U. Nr 178, poz. 1833). Projekt nowelizacji rozporządzenia zawiera regulacje niezbędne dla usprawnienia procedury umieszczania nieletnich w MOW i MOS, w tym w szczególności lepszego wykorzystania miejsc w ośrodkach i poprawy skuteczności wykonywania wydawanych przez sądy rodzinne orzeczeń, m.in. poprzez skrócenie terminu rezerwacji miejsc dla nieletnich, którzy nie zgłosili się do placówki.

Ponadto Ministerstwo Edukacji Narodowej planuje wdrożenie w 2009 r. dalszych działań, mających na celu optymalizację wykorzystania miejsc w istniejących placówkach i tworzenie nowych miejsc - konkurs otwarty dla organów prowadzących MOW i MOS.

Dalsze środki finansowe, w tym przeznaczone na działania inwestycyjne oraz wsparcie dla grup i osób są dostępne w ramach funduszy strukturalnych (Europejski fundusz Społeczny). Program Operacyjny Kapitał Ludzki, realizowany w okresie programowania 2007 -2013, obejmuje m.in. komponenty edukacyjne. Jeden z nich został zawarty w Priorytecie IX *Rozwój wykształcenia i kompetencji w regionach*, Poddziałanie 9.1.2 *Wyrównanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty*. Program finansowany jest w 85% ze środków unijnych (EFSO i w 15% ze środków krajowych. Priorytet IX uzyska w całym okresie programowania wsparcie w wysokości 1.448 mln euro z EFS, formą realizacji tego priorytetu są projekty konkursowe.

Szanowny Panie Marszałku,

pragnę zauważyć, że trwający proces tworzenia rozwiązań prawnych funkcjonujących w rzeczywistym interesie i dla dobra dzieci i młodzieży, korzystnych co do istoty, a nie tylko formalnej poprawności regulowanych tym prawem procesów, posiada wiele złożonych aspektów, rozważanych i diagnozowanych w trakcie prac ww. Zespołu.

Analiza takich problemów w trybie współpracy ponadresortowej stanowi realną szansę na opracowanie zintegrowanego rozwiązania. Wdrożenie takiego rozwiązania jest racjonalnym, ale zarazem trudnym działaniem.

Niewątpliwie jednak, opracowanie i wdrożenie skutecznego rozwiązania systemowego w zakresie szeroko rozumianej opieki zastępczej, terapii i resocjalizacji dzieci i młodzieży, realizowanej zarówno w obszarze zadań edukacyjnych, jak i w zakresie innych oddziaływań społecznych, efektywnego i poprawnego pod względem prawnym i merytorycznym, którego ideą przewodnią jest ochrona praw dzieci i młodzieży, zapewniającego prawidłową realizację funkcji opiekuńczych, wychowawczych, terapeutycznych, resocjalizacyjnych i leczniczych w placówkach właściwych resortów stanowi podstawę rozwiązania identyfikowanych obecnie problemów.

z poważaniem

W/Z MINISTRA
SEKRETARZ STANU
Krzysztof Szumilas
Krzysztof Szumilas